

ASIF ATƏŞLİ

NECƏ UNUDUM?

Müqəddəs sayıram hər qarışını,
Yaşayıb yaradır mənimlə qoşa.
Dağlara söykənib neçə illərdi,
Cavanlıq ömrümü vurmuşam başa.

Baharda dərmişəm lalə, yasəmən,
Bənövşə, qərənfil, dağ çiçəyini.
Bu dağlar qoynunda tapıb seçmişəm,
Ellər gözəlinin ən göyçəyini.

Kəklilər qayada qaqqılदाşanda,
Oyanıb onlara qulaq asmışam.
Sevgilim yuxudan durmasın deyə,
Bəzən də quşları daşa basmışam.

De, necə unudum dağı, dərəni?
Bu yerlər ömrümün xəritəsidir.
Bağrıqan bülbülün vurduğu cəh-cəh,
Könlümə həkk olan yarın səsidir.

Gözümün önündə bir yaşıl çəmən,
Bu yerdə əbədi könül quşum var.
Mən getsəm, hər tərəf bürünər qəmə,
Ağlayar dağlardan axan bulaqlar.

Tərk edə bilmərəm doğma elləri,
Vətən torpağını cənnət sanmışam.
Sevindim güləndə gül-çiçəkləri,
Bu dağlar yananda mən də yanmışam.

"Dağlar oğlu" deyir görənlər mənə,
Zirvələr başında yuva salmışam.
Hər daşı, qayanı sipər eyləyib,
Nə qədər düşməndən qisas almışam.

TƏBRİZİM

Gör neçə payızdı, gör neçə yazdı,
Gözləyib yolumu ana Təbrizim.
Ayağım dəydikcə hər qarışına,
Elə bil, gəlirdi cana Təbrizim.

Dağların başını örtmüşdü duman,
Həsərdən qovrulub yandım bir zaman.
Baxanda hər kəsi qoyurdu heyran,
Boyanmışdı qızıl qana Təbrizim.

Atdı kədərini, sildi qəmimi,
Unutdu bir anlıq dərdi-sərini.
Görəndə qoynunda igidlərini,
Coşdu, fərəhləndi sona Təbrizim.

Şımalı-cənublu gülürdü hamı,
Şadlıqdan alışdı qəlbimin şamı.
Güləblə dolmuşdu hər kəsin camı,
Girmişdi qırmızı dona Təbrizim.

Qalxaraq savaşa arzuma çatdım,
Köləlik zəncirin qolumdan atdım.
Nəhayət, qovuşub qoynunda yatdım,
Bir də yol vermərəm yana Təbrizim.

Gör kimlə durmuşam çiyin-çiyinə,
Qurbanlar kəsilir indi bu günə,
Çoxları istəyir bir quşa dönə,
Asif tək sinənə qona, Təbrizim.

QƏLBİM GƏNCƏ TORPAĞINDA

Üç günlüyə qonaq oldum,
Şeir, sənət ocağına.
Körpə kimi qısılmışdım,
Nizaminin qucağına.

Gələnləri məftun etdi,
Göygölümün mənzərəsi.
Baxanları heyran qoydu,
Nizaminin məqbərəsi.

Qədim Gəncə torpağında,
Ötüb keçdi neçə günlər.
Deyiləndən çox-çox artıq,
İnsanları qonaqpərvər.

Güldü üzümə lalələr,
Baharın oğlan çağında.
Amma əsil lalələri,
Gördüm "Qızlar bulağı"nda.

Günəş qürub edən zaman.
Gərək ordan gedəydim mən.
Heç ayrılmaq istəmədim,
Nizaminin türbəsindən.

Elə bil ki, həmin gündən,
Ürəyimdən cuşa gəlir.
Ya az olsun, ya da ki çox,
Nə yazıram, xoşa gəlir.

Bu sahədə ömrüm boyu,
Nizamiyə borcluyam mən.
Hər sözümə, hər misramə,
Odur boya, ilham verən.

MƏHƏBBƏT SELİNDƏ

Elə bil ki, rast gəlmişdim,
Dünyanın solmaz gülünə.
Sevdim, sevdi, razı oldu,
Sarıldım incə belinə.

Dərdim bu təzə çiçəyi,
Qönçələrin ən göyçəyin,
Görcək o qara birçəyi,
Vuruldu ipək telinə.

Şirin-şirin danışardı,
İşimə də qarışardı.
Nə desəydim, barışardı,
Qurbanam şirin dilinə.

Bir gözəldi, üzü gülür.
Dodağından bal süzülür.
Yanağına xal düzülüb,
Bənzəyir təzə gəlinə.

Ürəyimdə daim qalıb,
Məni dağa-daşa salıb.
Dözümümü əldən alıb,
Atıb məhəbbət selinə.

Var şöhrəti, adı-sanı,
Təmiz isməti, vicdanı.
Dolan Azəribaycanı,
Asif, gəl bunun elinə.

AY-ULDUZUM MƏNİM

Dünya məni çox incitdi,
Qaşı kaman, yayım mənim.
Atam-anam əldən getdi,
Tək sən oldun payım mənim.

Elə ki, yalnız qalırım,
Səni yadıma salıram.
Xüeyli təsəlli alıram,
Sakit axan çayım mənim.

Bu nə kələkdə qurursan?
Gözüm önündə durursan.
Hərdən ox ilə vurursan,
Ay kamanım, yayım mənim.

Çoxlarından çoxdu səsin,
Ürəyimi yaxdı səsin.
Nə zamandan yoxdu səsin,
Ay harayım-hayım mənim.

Qürbət elə yovuşdurdu,
Hər xətdən sovuşdurdu.
Tale bizi qovuşdurdu,
Əbədilik soyum mənim.

Tanıyıram səndən gözəl,
Ayrılıq qəlbimi üzər.
Asif sənsiz necə dözər,
Ay ulduzum, ayım mənim.

BİLƏ - BİLƏ

Bu gün səni orda görüb,
Qalxmışam dağın yalına.
Düşünəndə keçmişləri,
Gülüm, yanırım halına.

Yaşayırsan gülə-gülə,
Ömrün gedir gilə-gilə.

Sən bunları bilə-bilə,
Aldanma dünya malına.

Vardır təmiz adın-sanın,
Pak xisləti ol dünyanın.
Qiymətini ver qananın,
And içsin hər kəs canına.

Gəl ömrünü vermə bada,
Pislik etmə doğma-yada,
Çalış ki, sən bu dünyada,
Ləkə gətirmə adına.

Hər bir kəsin mənliyi var,
Hər pis günün şənliyi var,
Dostla dostun tənliyi var,
Bələd ol dostun zatına.

ZORBULAQ

Yerdən qaynayır, daşır,
Axıb dərələr aşır,
Görəndə hamı çəşir,
Zorbulağın suyunu.

Dadmayıb keçmək olmur,
Buzludu, içmək olmur.
Aynadan seçmək olmur,
Zorbulağın suyunu.

İtər çəkdiyən cəfa,
Burda sürəndə səfa.
İçənlər tapar şəfa,
Zorbulağın suyunu.

ÖZÜMDƏSƏN

Leyli kimi bu torpağın,
Səhrasında, düzündəsən.
Onu bil ki, hara getsən,
Bir cüt qara gözümdəsən.

Soruşmuşam öz qəlbimdən,
Ötən gənclik illərimdən,
Ayrıldığım həmin gündən,
Dilimdəsən, sözümdəsən.

Hər kim olsun, alsan xəbər,
Asif, bilir bütün ellər.
O vaxtdan bu günə qədər,
Varlığında, özümdəsən.